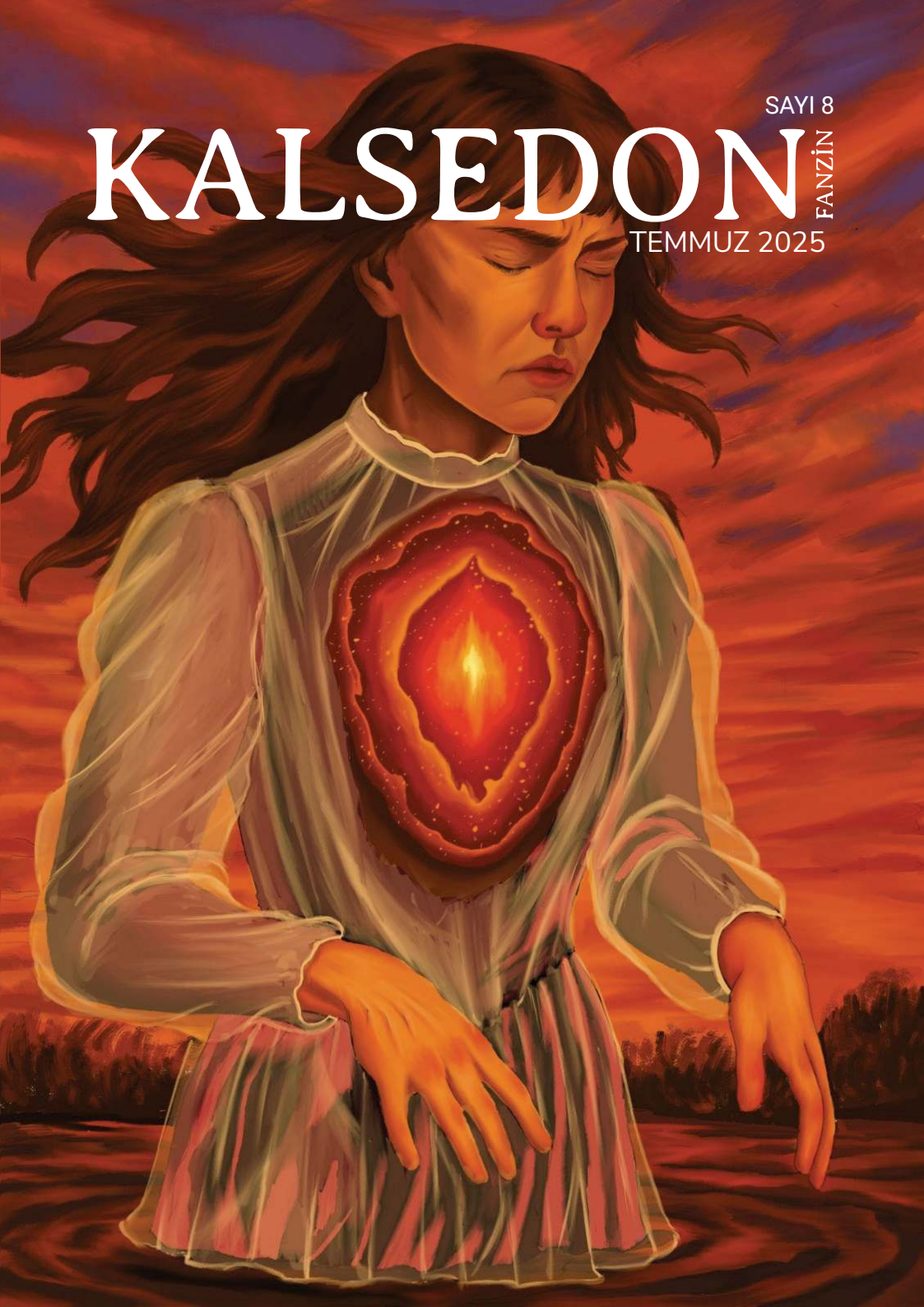

SAYI 8

KALSEDON

FANZİN

TEMMUZ 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 kalsedonfanzin

KALSEDON FANZİN

Sana Verilen Hafızayı Kullan, Evim Benim!

sen bilmezsin Çağla
burnum çok kanardı o evde
yaşamın sürdüğü her yere seslenirdim
adı aklıma gelmezdi kırmızının
-şimdi sık sık kullanıyoruz imge olarak-
kafamı eğer beklerdim, dursun
damarima baskı yapan bir yer varmış, doktor dedi
yeminini boz doktor!
damar dediğin baskı altında daha çok işe yarar
sonra taşındık o evden
çekildi bir süre.

benim için mesela, ilk “balıksırtı” parke cinsiydi
hani bir dikdörtgenin uzun kenarı diğerinin kısa kenarından başlar
ablacım, tanrı bizi de böyle döşemiş olabilir mi?
sonra saçımı ördü annemizin kuaför arkadaşı
-senin saçına dokunmadığı için üzülme-
o evde balıksırtı saçımla çok bastım yere
taşındık o evden ama kılçık tutmuştum bir kere.

çoğunlukla eli park tutan çocuklardı
komşularımızın evleri
bisiklet sürmeyi öğrenemedim ben.
-bağımsızlık imgesi olarak kullandık sürmeyi-
yerleşik hayatımızın olmayışından bir bahane benim için
güçsüz kaslarımın bağlanacak bir demiri yoktu
sen güzel sürdün ablacım
direksiyon hakimiyetinin hep benden iyi olacağını kabul ediyorum.

annem senin iyi bir özelliğinde
“ben çok ceviz yedim bu kıza hamileyken” derdi.
-yediğimiz besinlerin şekliyle organları bağdaştırdı-
yaratıcı de içkin ya her şeye, doydun mu ?
-içkin “içmek” fiilinden türemez ablacım bu arada-
dil bilgisi için ne yemek lazım bir sor anneme.

sen hatırlamazsın bizim evleri.
benim bütün taşınmalarım
hep aynı kanamayla son buldu!
sen hatırlamazsın bizim evleri.
benim bütün taşınmalarım
hep aynı kanamayla son buldu!

Deniz D. Sonat

Yalnız Kadınlar Kumpanyası

Herkesin saklanmak için bir odası olmalı
Belki bir kaçış
Bu son tren kalkıyor
Bir yas odası oluşturalım
Acısını o odaya gömsün
Yalnız kadınlar kumpanyası treni kalkıyor
Kimisi geç kalmış yaşanmışlıklarını,
Kırılmış tabak, çanaklarını,
Yüreğine uğramayan o solgun baharları
Islak saçlarına gizli kalan

Son derse yetişmeye çalışan öğrenci aceleciliği
Kaza anı, uğrayan insanlığı
Gözyaşlarını saklı tutan büyümüş kadın

Geçecek bu kırıntılar
Konuşulacak sohbetler
Aşılacak yol güzergahları
Duygu durum bozuk insan toplulukları
Bir trende buluştuk

Yıpranmış umutlarını,

Sabret!

Hadi hoş çakalın!

Hasret Altundağ

Saçlarını Kısacık Kestirdiği İçin Lanet Okudu Kendine

O kadar yoğun bir hırsla dolmuştu ki kış günü zorla atıldığı buz gibi nehirden çırılçıplak çıkmışçasına bedeninden yayılan buharların tavana doğru süzüldüğünü hissediyordu. Soğuk soğuk terlemesi, titrediğini fark etmesini geciktirmişti. Bütün öfkesinin ellerinde toplandığını hissetti. Bir kez daha yokladı saçlarını, koparmaya hazırdı her bir saç telini. Böylece öfkesi önce şiddete, sonraysa acıya dönüşecek ve hissettiği koyu nefret seyrelecekti.

Kafasında çıktığı yolculuktan boş dönen elleri yeni hedefler aramaya başladı kendine. Sokakta geçirdiği yıllardan kalma bir alışkanlıktı bu. Dilinin dönmeyişinden doğma açlığın sonucuydu. Kaldırımlarda sürüklendiği yıllar geçmişte kalmış olsa da ne zaman kendini ifade edemediğini hissetse, köşeye sıkıştırılmış bir köpek gibi davranmaya başlıyordu; hızla atılıp köşesine çekiliyordu. Üstüne doğru gelen kalabalığa, “Beni rahat bırakın!” demek istiyordu sadece. Buna yeterli olmadığını fark ettiğindeyse kesik kesik hırlamaktan, kendine uzanan elleri ısırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Şu an yaşadığı da aynen buydu. Düşüncelerini kaleme dökemedikçe hırsla bağıyor, sağa sola yumruk atma isteğiyle dolup taşıyordu.

Bütün bu düşünceler kafasından hızla geçerken sakinleşmeye başladığını hissetti. Hala yumrukları sıkıca kapalı, derin derin nefes alıyor olsa da gözleri aşkla parlamaya başlamıştı. İşte, bu sebeple başlamıştı yazmaya! Bir kadının gözlerinin içine bakmaktan ve “Seni seviyorum” demek istediği için. Daha ufacıkken “Bu benim oyuncağım,” diyemediği kardeşini öldüresiye dövdüğü için başlamıştı yazmaya. Yazdıkça, yıllarca içinde bir dağ misali birikmiş hislerin eridiğini hissettiği için. Elbette bir anda kendini istediği gibi ifade edemeyeceğini biliyordu. Kendini, yirmi beş sene hapiste yatmış, çıktığındaysa bambaşka bir dünya bulmuş bir mahkûma benzetip durmuyor muydu? Karşılaştığı dünya tanıdık olduğu kadar yabancıydı da; kabul ediyordu. Bambaşka gözlerle bakmak değiştirmemiş miydi gördüğü her şeyi? Yıllarca taktığı prangaların izini elbet yoklayacak, karşısında bulduğu bu dünyaya ayak uydurmaya çalışacaktı. Pek çok kez yalpalayacak fakat her seferinde ayağa kalkmasını bilmeyecek miydi? Bütün bunları defalarca hatırlatmamış mıydı kendine? Hatırladıklarını ve istediklerini zihninde yan yana getirebildiğinde sakinleştiğini fark etti. Bir daha o mahpus hayatına dönmek istemediğine emindi.

Son bir kez daha derin bir nefes aldı ve yazmaya devam etti.

Mübin Küçükoğlu

Beni Artık

keşke annem üzerimi bir dantelle örtse
beni artık hangi bilinçte kurtarabilir tek şey

akşamüstünde yaşıyorum
yılık atları ve mayıs rüzgarı
yıkık duvarları bir zihnimin
mesela koynunda uyanıyorum büyükşehir belediyesi bankının
üzerime hep en doğulu küfürler sınıyor
yaprakların intihar ettiği dönemlerden
duyuyorum kanımın sesini ve gecenin gelişini ve tülbentini annemin
bir görmelisiniz nasıl da uzaklaşıyor
başıboş yalnızlık deniyor adına

yeni yeni tanımlamalar çıkıyor karşıma
ruhumu çekiyor ciğerlerine mesela bir sigara, oturmuş masama
içimde biriken bu yabancı kelimelerin yıkımların dargınlıkların dumanı sızıyor
dünyaya
birdenbire, bu tanrıtanımazlar arasında bile önemli bir morfin oluveriyor
ben reddediyorum yaşadığım olasılıkların sonucu olmayı

ademsin dedi,
ve yürü

bu çıktığım yoldur beni konuşuran
varsın her seferinde kendime çıksın
alınma dayansın da namlular
geçmesin adım çingene şarkılarında
unutulup gitsin izim konuşulmasın kalabalıklar içinde kısık seslerle

heybem boş değildir elbet yükseliyor çekirgelerin uğultusu
kargaşalar arasına sakinlik düşüyor
güneş düşüyor akşamüstlerine
yıldızlar düşüyor düşürülüyor,
korkutuyor ruhumu krallıklar,
çocuklar düşüyor dizlerinin üzerlerine
öğreniyorum ki önce çocuklar düşermiş sonra krallıklar
yol bitmiyor hep bir adım önümde koşuyor umutlar
öğreniyorum ki yaşamın tek yasasıymış
times new roman ve kalın puntolarla alımda "her zaman umut var"
ama insanda biraz kaygı olmalı
bölünmeli uykusu, yüreği çırpınmalı

elinden alınmalı şekerî küçüklerin
durmak en zor olasılık olmalı
yol bitmedi mi baba daha ne kadar var

konuşsana hep kûs mü kalacağız
gibi, pilotlar ve binalar
hem kûs kalmak çok bencil dönemlerdir
uçurum kenarında yıllarca beklerdir
intihara kûskün kayalar

Eren Dertli

Rivayet

Rivayet odur ki; bir aşık, hayatını ve bağlamasını sevgilisinin saç örgüsüne asmış. Derler ki bir saç örgüsüne iki hayat asılı kalmış. Aşık kendini astığından beri dilinden ne bir söz ne de bağlamasından bir ses çıkmıştır. Mezarında ise sessiz saziyla yatmaktadır. Merak etmeyin, mezardan ses gelen hikâyelerden değildir bu mesel.

Lakin dimağıma el vermemiştir bu hikâyenin unutulması. Şikâyetim yok idi o hikâyenin hamallığını etmekten. Fakat vakti gelmiştir hikayet etmenin. Vasiyet yerine gelmeli ve bu hikâye mümkün ise dilden dile gezmeli. Malum a! Ölüm sadece ihtiyarlara değildir ve ölmek için gömülmek de gerekli değildir.

Gel gelelim bu elim hadiseye. Bir zamanlar zengin bir ağanın oğlu olan büyük büyük dedem, siyah saçlı mavi gözlü yiğit bir delikanlı imiş. Hem ağanın oğlu hem yakışıklı, yiğit bir delikanlı hem de bağlama üstadı bir aşık imiş. Gel zaman git zaman namı yayılır olmuş yedi düvele. Ona âşık olmayan bekar taze yok imiş köyünde vea yedi vilayette. Her düğüne hem ağanın oğlu olarak hem de aşık deyu davet edilir imiş. Derken bir düğün günü yolu düşmüş komşu köye. Meydan kurulmuş, düğün dernek usulünce yerine getirilmiş. Büyük dedem almış bağlamasını eline türkü eylemiş gönlüne ne gelirse. Türküden türküye geçerken gözü ilişmiş bir tazeye. Taze de görmüş onu. Ta bakmış ruhunun en derinine. O an yüreği yarılmış da ruhu bir tel gibi gerilmiş bağlamasına. Aşka gelmiş aşk ona gelmiş. Öyle bir gelmiş ki aşka tabiat dahi tabii olmuş onu dinlemeye. Düğün yerinde geçmiş herkes kendinden. Ama büyük dedem aşk ile kendini bulmuş, kendine gelmiş.

Gel zaman git zaman; dedem köyü, toprağı, işi gücü bırakmış aşıklık eder olmuş gece gündüz. Babası dahi herkes merak eder olmuş. Bu yiğit, bu gözümüzün nuru delikanlıdaki hal nedir? Sormuşlar ama cevap alamamışlar. Derken bir türkü yakmış, yakmış ama cihanı ateşe vermiş türküsüyle. Evi ocağı yanmış sanki cümle milletin. Türkü bitene kadar gözünden yaş gelmeyen, dertlenmeyen bir canlı kalmamış. Meğer bütün hikâye o türküde imiş.

Anlamış büyük ağa oğlunun derdini. Bir adamını salmış o köye. Gitsin de o kızcağızı sorsun bulsun. Kimin nesi kimin fesi öğrensın. Haberci gitmiş ama gelmek bilmez olmuş. Birkaç gün sonra gelmiş haberci elinde küçük bir çıkınla. Varmış ağasının yanına. Anlatıvermiş olanları. Meğer o ahu gelin olmuş, evermişler köyden biriyle. Dünürücü düğüne denk gelmiş. Sormuş soruşturmuş hep aynı kişiyi işaret etmişler. Gelin hanımmış küçük beyin âşık olduğu o bir önceki düğünde. O taze de âşık olmuş ağanın oğluna. Ama töre bu ya diyememiş garip. Kaderine boyun eğip evlendirmişler babasının istediği oğlanla. Lakin nasıl olduysa, ne olduysa bir yolunu bulmuş gelin hanım. Âşık olduğu gün kestiği saç örgülerini yazmasına sarıp vermiş ağanın adamına. Bilen bilir saç örgüsü ne demektir, kim için kesilir, kime verilir?

Ağa sanki kendi başına gelmiş gibi yıkılmış ama ne çare? Türkü yakan oğlunun önüne bırakmış yazmayı. Anlamış aşık o an artık vuslat olmayacağını. Türküsünü yarıda kesmiş. Yazmayı açmış. Bir çift saç örgüsünü görmüş.

Derler ki kanı, göz yaşı, kalbi, nefesi, zamanı o gün durdu bu oğlanın. Günlerce olduğu yerde kalmış hiç hareket etmeden. Yedinci gün yedi saç teli almış örgülerden. Bağlamasının tellerini sökmüş. Yedi saç telini germiş bağlamasına. Sonra odasının duvarına asmış bağlamasını. Sonra bir ömür susmuş, he bile dememiş. Bağlamasına kazara bile dokunmamış. Ömrünü başıyla eyvallah diyerek geçirmiş. Bütün bir kâinata küskün geçirmiş ömrünü. Evlenmiş, toruna torbaya karışmış ama bir daha ne söz söylemiş ne bir ses vermiş bağlamasıyla. Bazen ne insan ne hayvan ne tabiat kötüdür hikayelerde. Anlaşılan odur ki; bazı hikayelerde kötü olan sadece zaman imiş.

Mami

Haya Makki

Kayıp

Tanrıya yakın olmak için mi bütün bu çaba
Yoksa içinin karanlığından mıdır bu hırçınlık
Vaktini bitiresin diye mi bu hasret toprağa
Biter mi aradıkların, bakar mısın kendine
Bakar mısın köhne karanlığının penceresinden
Yoksa gözlerin yalnızca görmek için mi var?
İnsan diyorum ne gafil varlık
Sayıklar durur ya her gün
Hep yarını görecekmiş gibi kapıda
Kendinden emin hançerli gururuyla baş başa
Ne bilir günün yoncasını ne de bilir senden olduğunu
Aynı yolun üstünü olur mu hiç
Olur mu senden başka kavgana sarmaşık
Kim uydurur bu yalanların tohumunu bilmem
Yarayı yaradan üstün tutan
Yarınları dünden bilmek için çabalayan
Hançeri saplar ya kendine, bilemez aynaları hep kırık.

Erva Kılıç

Kan ve Ekmek

Kalabalıktan omuzlarıma çarpanlar
Bu çocuğun bir tasmaı, kedinin bir bebek arabası var
Bastığım her yer göçüyor dibe ve daha da derine
Elimde bir bavul, bavulda birkaç şiir var
Ne saçmalamışım yine, ne kadar kaçırmışım aklımı
Sokak lambalarına sor, onlar anlatır
Neden kaldırım taşını kâle almadın bastonu ahşap teyze
Sokak lambasıyla aynı şeyi anlattı
Peynir ekmek sefasına eklendi kayıp kedi ilanı
İki lokmalık keyfimiz var, onu da boğazımıza dizme e be karşımda açık olan gündüz kuşığı
Kimin babası kimin kızını kaçırmış, inan bana götümle bile dinlemedim
Yıkadım onun yerine elimle kulağımı kapatıp, peynir kestiğim bıçağı
Bir varmış bir yokmuş
Bizim şu yaşlı teyze tüfikle torununu vurmuş
Teyzenin kedisini yemiş çünkü afiyetle yine bizim olan tosun oğlan
Hak etmiş kafasına yediğı şamarla kurşunu muhakkak
Sığar mısın bir lavabolu salonsuz eve
Apart diyorlar şimdikiler, milyon lira ödediğim yere
İçimde biraz kindarlık, bol düşmanlık var, ne yalan söyleyeyim
Resmimi asmışlar çivi izinden rengi gözükmeyen duvara
Kıçı kırık bir şiirim, dergide çıktı diye

Defne Kütük

Makul Bir Parçalanma Süresi Hakkında Makale

bir evin, bir ailenin, ya da bir ömrün/ parçalanma süresi kıyametle eş değermiş
ve parçalanırken elleri kıyamete değermiş
-yani zamansız-
zamansızlığın ayak izlerini takip ederek geçirilen bir ömre
ömür demeye bin şahit
şahitlerin huzurunda elleri boğazıma dayalı bir babanın soluğundaki nefretin
muhabatı -benim-
kime sorsanız söylerdi o gün orada bana fırlatılan camların-
nereye saplandığını-
zaten ben de gerçekleri söylerken çiğnedim bir evin tuğlalarını
bıraktım son huzurlu uykusunu uyusun o gece herkes
sanki bir devin horultusuyla
açılmayan ve acıyan iç yuvarlarımla taşıdım içimdeki inci tanelerini
okyanusun çiğ sularına
yine de yetişemedim/ ve yetemedim
annemin öğrenilmiş çaresizliğine engel olmaya
bir söz ver bana ve -tut-
kalbimin hıçkırıklarını uyut
bir söz ver bana ve -unut-
tutuşarak solan bu ömrü yut

Eda Sakoğlu

Eda Sakoğlu

Slovakyalı Salyangoz

Gözlerimi açık tutuyorum,
çünkü rüyalar artık propaganda.
Uyumak, birilerinin sistemine evet demek
ben evet demiyorum.
Yani hiçbir sabaha ait değilim.

Zaman dediğiniz şey,
durdurulmuş bir intiharın saatidir.
Kimse ölmek istemiyor gerçekten,
ama herkes ölmüş gibi davranıyor.
Maskelerin altı boş,
çünkü yüzlerin altı boş.

Ben doğarken ağlamadım,
çünkü biliyordum:
hayat dediğiniz şey
bir hataydı,
ve ben o hatanın ispatıydım.

Tanrı?
Adını duydum,
ama sesini hiç tanımadım.
Belki bir çağrının yankısıydı o,
belki suskun bir tanığın gölgesi.
Birileri adına konuştu hep
ama kimse,
kendi ağzıyla anlatmadı varlığını.
Ben yalnızca boşluğa sordum:
"Var mıydın gerçekten,
yoksa hepimiz
aynı yanlışı mı kutsadık?"

Eskişehir'de bir tren bekledim,
gelmeyeceğini bile bile.
Bir bankta, buz gibi bir taşta
kendi kendimi uğurladım.
Caddelerde insanlar vardı,
ama hiçbirinin gözünde kalmak isteyeceğim bir karanlık yoktu.

Dualarımı içimden ettim hep
biri duymasın diye,
çünkü cevap verselerdi
inanmak zorunda kalacaktım.

İnsan, kendini kandırmadan yaşayamaz.
Ben de kendimi bıraktım.
Ne aynaya bakıyorum,
ne gölgeye.
Çünkü ikisi de benim kadar yorgun.

Bir anlam aramadım,
çünkü anlam bulanın da
ne halde olduğunu gördüm.

Bu yüzden sustum.
Sustum ve sadece izledim:
yavaşça çürüyen kelimeleri,
taş gibi duran bedenleri
ve kendi cesedini alkışlayan kalabalıkları...
İzledim.

Sadık Uzun

Haya Makki

Vira Vira Vira

Bazen bir damla su olur hayat;
usulca toprağa düşer ve binbir çiçeği uyandırır.
Bazen kavurucu bir güneş gibi dokunur insanın yüreğine;
yakmaz ama özletir eski gölgeleri...
Ve bazen bir rüzgâr eser ansızın;
dalları değil, kalbin en derin dallarını titretir.
Bir dolunay yükselir gecenin göğünde,
ışığıyla suskun duyguları uyandırır.
Ve sessizlik, yaprakların hışırtısında
çığlık çığlığa bir anlatıya dönüşür.
Ne sonbaharın hüznü, ne kışın keskin sessizliği...
Zaman, umuda kurulmuş bir salıncağın salınımında ilerler;
bir fincan salepin buharında gizlidir sevdanın hatırası,
içtikçe içine çöken, ısıttıkça uzaklaşan...
Dağ yamaçlarına düşen ilk karın sessizliği gibi
birden doğar içinden bir güneş;
inadına parlar, inadına ısıtır.
Ufukta, sabahın ilk ışıklarıyla uzanan yollar belirmiştir.
Nereye vardığı belli olmayan bu yollarda
sorular dolanır zihninde:
"Niçin?", "Neden?", "Nasıl?"
Dünle, bugünle, bazen de henüz gelmemiş bir yarınla
harmanlarsın iç sesini.
Ama bilirsin ki,
elbet bir yol çıkar mavi denizlere,
elbet bir yol, yokuşları aşağıya, aşağıya,
döngüleri boza boza
bir sahil kasabasına indirir seni.
Ve zaman gelir yeniden...
Bir çocuk gibi inançla katladığın kağıttan gemiyi
usulca bırakırsın denize.
Salına salına yüzer o gemi,
bilirsin:
hırçın bir dalga ne zaman isterse
o zaman yutmaya çalışır onu.
Ama o gemi,
öyle sağlam yelkenlerle donatılmıştır ki,
batmaz bir türlü.
Yüzmeyi reddedercesine
yelken açar her dalgaya karşı.

Ve tam orada,
dalga kıyıya vururken kararlılıkla,
sen fısıldarsın içinden:
Vira... Vira... Vira!"

Berkcan Beniç

Melisa Örgel

"Bir Yabancıya Mektup"

İnsanlar, nasıl hissettiğini anlasın diye senin adına yazıyorum kardeşim:

Garip adamsın öncelikle, dışardan pejmürde kılıklı bir herifsin. Saçların hiçbir zaman istenen şekilde değil. Ya çok kabarıklar, ya da fazla ıslak. Fakat görünüşünü pek önemsersin, odan tam bir disiplin örneğidir. Kitapların hep aynı hizada durur, boy ve kalınlık düzenine uyarlar. Takıntılarını saymaya başlasak, yarısında üşenir emekliliğini istersin :) ama onlarsız da yaşayamazsın. Birisi okuduğun kitabın kapağına dokunsa tüylerin ürperir. Raftaki düzen, yerinden santim oynasa dişlerin kamaşır. Askıdaki kıyafetlerin yerinden düşse kapağı açıp bakamazsın...

Bu ve bunun gibi pek çok cins huyların vardır. Kendine yabancı olduğun yetmezmiş gibi ailene de bir o kadar yabancısındır. Anneni çok seversin, ama bir kere gidip bunu söylemez, bir kere uslu bir çocuk gibi durmayı kendine yediremezsin. Babanla iyi anlaşmak istersin. Onu annen kadar sevmediğin açıktır. Onu gözünde farklı bir yere koyarsın. Ve bir şekilde (bir gün nasıl olacaksa) ona, nasıl adam olunmuş göstermek istersin. Fakat buna dair hiçbir çaban yoktur. Kardeşlerin seni sevsin istersin, oysa gidip bir dakika bile oynamazsın onlarla. Bu yüzden senden nefret ederler. Onlar için evde düşman gibisindir.

İstenen arkadaşlıklar kuramazsın. Çünkü cümlelerin yerinde ve doğru değildir. Çünkü her arkadaşın yapması gereken basit düzeyde işler, sana bayağı ve sıkıcı gelir. Onlarla oturup dedikodu yapmaz, futboldan, gündemden, gönül işlerinden bahsetmezsin. Farklı şeyler konuşmak istersin. Modern insanın tabiatına uygun olmayan şeyler. İçinde yaşadığın yüzyıla düşmansındır. Onu kabullenmek istemezsin fakat kurtulmanın bir yolu yoktur. Düşüncen gibi davranışlar sergilersin. Seversin kendindeki bu delikanlı tarafı. En azından bildiğim gibi yaşıyorum diye kendini avutursun. Ama bu, derin yalnızlığına fayda sağlamaz.

Yalnızlığı o kadar içselleştirmişsindir ki, birkaç tanıdık seni dışarı çağırırsa gitmek istemezsin. Gerçekten gitmek istemediğinden değildir bu. Sonucunda ne olacağını bildiğin için gitmezsin. Kim çekecek o kadar patırtı gürültüyü. Kim kuracak yerinde ve onların anlayacağı o kadar kelimeyi. İnsanlara rastlamamak için akşam vakitlerini seçersin. Hava karardığında hep aynı yoldan, çizgi veya rota şaşmadan aynı kafeye gidersin. Aynı kafenin, hep aynı köşesine geçersin, aynı köşedeki aynı masanın başına, aynı masanın hep aynı sandalyesine oturur; kitabını ve üstündekileri ise hep aynı yerlere koyarsın. Bu rahatlığının sebebi de diğer sandalyelerin hep boş olmasından kaynaklanır. Seçtiğin dolu ise diğer köşeyi dener, orası da dolu ve şurası da dolu ise gerisin geri sinirli bir şekilde çeker gidersin.

Tuhaf adamsın vesselam, başkaları ile yemek yemek sana işkence gibi gelir. O yemek yeme sesi ve ağızdan çıkan yutkunmalar seni yemekten her seferinde soğutur. Fakat insanlar ile "birlikte" yemek, kültüründe bir gelenek olduğu için bu işkenceye katlanmak zorundasındır. Güneşli havaları hiç sevmezsin. Sevenleri de anlamazsın. İnsan nasıl olur da ancak terlemeye ve ağız kuruluşuna sebep olan bu sabit yıldızı sevebilir? Güneş gözüne ancak doğarken ve batarken görünmelidir. Bulutlu havalara ise bayılırsın. Aynı şekilde rüzgardan da nefret edersin.

Çünkü doğru yönde esmezse saçlarını bozabilir. Ayı ise ayrı seversin. Mehtap, en sevdiğin gök tablosudur.

Kulağına kulaklık takıp saatlerce müzik dinlediğin zamanlar olur. O zamanlarda güzel hayaller kurarsın. Fakat kulaklık çıkınca hayallerin de çekip gitmesinden nefret edersin. Bazı şeylerin farkına erken varmış olmak içini burar. Ara sıra keşke şunu da okumasaydım. Keşke şu kitabı hiç açmasaydım, keşke o filmi hiç izlemeseydim dersin. Ama bunları yapmadan da duramazsın. Etrafında bunları yapan neredeyse kimse yoktur. Bu yüzden oturup bunları konuşamazsın. Eh, konuşacak kimse olmayınca da kendi kendine konuşursun bol bol. Bunu da şizofrenik bir deli gibi alışkanlık haline getirmişsindir. Tuvalette ve odanda bazı bazı yakalanırsın bunu yaparken, ailen ya da seni yakalayan her kimse, sana garip garip bakarken, aslında öyle yapmadığını göstermek için telefonu eline alır, sanki biriyle muhatap oluyormuş taklidi yaparsın.

İnsanlara karşı naziksindir. Bunu çıkarın için mi yoksa doğru olanın bu olduğunu düşündüğün için mi yaptığını anlamam. Ama elinde değildir kaba olmak. Çünkü okuduğun kitaplarda hiçbir zaman nezaket yerilmez. Ve hiçbir zaman düşünde yücelttiğin adamlar, birer hödük gibi yaşamamışlardır. Sen de onlar gibi olmak, onlar gibi bir roman kahramanı bulundurmak istersin vücudunda. Fakat gel gör ki; ne kadar iyi, nazik, dürüst ve vefakâr olursan ol insanlar öyle değildirler. İnsanlar, sen böylesin diye de sana böyle davranmazlar. Çünkü insanlar yavaştır. Bencilidir. Çoğu kendini gerçekleştiremeyen salak sürüsünden ibaret. Belli bir azınlığı ise gerçekten böyle olmayı seçmiş ***** çocuklarıdır.

Şiir yazmayı seversin. İyi de yazarsın şimdi, yalan yok. Bunu en azından sadece sen düşünmezsin. Ama bazen abartıp, kendini Orhan Velilerle kıyasladığın olur (aslında bazı şiirlerin kıyaslanabilir ama sonuçta o Orhan Velidir, kardeşim). Ve yine gel gör ki, insanlar şiiri bayağı ve sıkıcı bulurlar. Tıpkı senin, onlar için düşündüğün gibi...

Bu amansız çelişkiler yüzünden hiç kafa dengi olmadığın kişilerle sohbet edersin. Birbirinizi sürekli iğneler, olmadığın gibi davranır ve hiç yapmayacağın espiriler yaparsın. Sırf biraz olsun gülmek ve unutmak için. Mutlak yalnızlığını ve uyumsuzluğunu biraz olsun kırmak, kırdığını, kırabildiğini hissetmek için. Biraz olsun, kendine kalmayıp, "normal" davranmak için. Tabi sonra bundan da pişman olur, ve "Ne gerek vardı şimdi buna?" dersin. Oysa hiç gereği olmadığını sen de bilirsin. Bu bir zayıflıktır. Düşüncenin mükemmelliğiyle davranışın kusurunun çelişkisinden doğan iğrenç bi zayıflık...

Önceleri aşka inanmazdın. Ah, o zaman ne de akıllıymışsın. Sonra karşına bir kız çıktı. Onun diğerleri gibi olmadığını düşündün. Beraber aynı kitaplardan, filmlerden, felsefelerden ve bol bol edebiyattan söz ettiniz. Hatta yetmedi, beraber kahramanları siz olan kurgular kurup kısa hikayeler bile uydurdunuz. Aranızdaki normal bir şey değildi. Kendin çok mu normaldin de sanki, aşk hayatın normal geçecekti. Diğerleri gibi değildiniz. Bunu çok sorguladın. Fakat beraberken o kadar üstüne gitmedin. Sonra ani bir ayrılık geldi. Fark ettin ki karşındaki, senin kafanda birlikte olduğun, aşık olduğun, hayal kurduğun kişi değilmiş. Aptalın önde gideni olduğun için bunu da kabul etmek istemedin.

Gururunu iki paralık ettin. NEDEN PEKİ ?

Çünkü "BUDALA" böyle davranırdı değil mi ? Bir kumarbaz, mavi ceketli çocuk aynen böyle davranırdı. Aşkı, derinde yaşamam gereken yüce bir şey sandın. O 19. yüzyıl romantiklerinin, o uçkur ve parfüm sevdalısı burjuvaların yazdığı kitaplar seni etkilemişti çünkü. Fakat gel gör ki, dünyanın en aşağılık hissine esir olduğunun farkında değildin.

Zamanla bu yüzüne sertçe çarptı. Defalarca çarptı. Fakat o kadar zavallısın ki yine de düzeltmek istemedin. Çünkü ilk defa inanmıştın hayatta. İlk defa demiştin, ben de diğerleri arasına karışabilirim. En azından dedin ilk defa en azından biri beni ve hislerimi, ne istediğimi gerçekten anlayabilir. Bu yüzden düştün bu kadar. Ve bu yüzden gecelerce süründün. Karşıdakinin bencil, budala, günü kurtaran, sefa ve zevk düşkünü, gösterişli şeylere dibi düşen bayağı ve basit bir kal**k olduğunu anlaman kaç geceni aldı?

Ve sonra aşka da beddua ettin. En sonunda senin gibilerin, aşık olmaması gerektiğini anlayabildin. İnsana aşık olunmaz. İnsan hak etmez bunu. Bütün kitapların sana söylemedi mi? İnsanoğlu, aşk duygusu için fazla hadsiz, onursuz, üşengeç ve basittir. Senin aşkın yalnız hayallerine, düşüncene, tutkun yalnızca, bu sonsuz erdemlere hizmetkâr olabilir.

Devam etmek meselesine de gelince, adın gibi biliyorsun ya içindekini. Bazen keşke dersin. Keşke ölmek, yemek yemek gibi, uyumak gibi, yatıp uzanmak gibi kolay bir şey olsaydı. Keşke, Allah'a, İsa'ya Buda'ya ya da dini ve uhrevi herhangi bir şeye yürekten inansaydım da ölüm benim için bu kadar ağır ve korkunç bir yük olmasaydı; ama bilirsin, onların hiçbirisi gerçek değildir. Gerçek olmasını çok istersin. Kulak çekmeyen, azarlamayan, kafandaki gibi adil, hür, eşit bir dünya isteyen bir Tanrı olsaydı keşke fakat nafile. Sen, ölümün bir yok oluş olduğunu bildiğin halde yaşamayı seçtin. Bunun zor olduğunu bilirsin ama içindeki o istek, o imkansız dünya yok mu... Hani o bütün zulümlerin, haksızlığın, o içini yiyip bitiren bütün saçmalıkların, zorbalığın, hükümlerin ve geleneklerin yerle bir olduğu, hani o zengin züppeleri sokaklarda kovaladığımız, aç çocukları doyurduğumuz, alın terimizin hakkını aldığımız, özgürlük türkülerıyla meydanlara koştuğumuz, bize tepeden bakan bütün şerefsizleri yaka paça tutup hesap sordüğümüz, insanı insan olmaktan alıkoyan bu aşağılık düzeni, bu aşağılık düzenin o ihtişamlı sarayını yerle bir ettiğimiz; ve sonra söylediğimizi yaptığımız, o ellerimizle şekil bulan, o sonsuz, o muhteşem, hani o herkesin bir ağaç gibi tek ve hür, ve de orman gibi kardeşçe yaşadığı dünya... Ah, düşlemek ne güzeldir onu. Ah onu arzulamak, onu hayallemek, onun için yaşamak ve onun için ölmek ne güzeldir.

Zaten bunun için katlanırsın bunca saçmalığa, bunun için kıvrak bir hareketle bileğini kesmez, bunun için kendini camdan aşağı atmaz, bunun için geceleri uyur ve sabahları uyanırsın. Bunun için okur, bunun için yazar ve bunun için yaşarsın. Çünkü başka ne avutur ki insanı? Din yoksa, Tanrı yoksa, sevgili yoksa, aile yoksa, dost yoksa, bir kedi ve köpek bile yoksa yanında, insanı ne ikna eder ki yaşamaya?

Ancak böyle güzel, böyle imkansız, böyle olağanüstü bir rüya.

Daha iyi bir dünyanın rüyası. Bunun çok ama çok zor hatta dediğin gibi, imkansız olduğunu da bilirsin.

Fakat vazgeçemezsin.

O bir şarkı gibidir. Melodisine kaptırırsın kendini. Ve hatta o şarkıyı çalacak hiçbir şey kalmasa bile, kendi zayıf ve tiz sesinle mırıldanmaya devam edersin.

İşte sende bunu seviyorum kardeşim. Garip birisin, zor birisin, belki yabancı, belki sinir bozucu, belki hayalperest, belki farklı, belki romantik, belki düşmanı bol, belki arkadaşı az, belki inatçı, belki tutkulu birisin fakat kendin böyle olmayı seçtin. Bu yüzden kardeşim, sakın yıkılayım, deme. Bir insan için en yüce şey; kendi bildiği hayatı yaşayıp kendi seçtiği yolda gitmek, ve bu yol uğrunda gözünü kırpmadan ölebilmektir.

Aynadaki elçinden sevgilerle...

Kayra Özdemir

Haya Makki

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Deniz D. Sonat
Hasret Altundağ
Mübin Küçükoğlu
Eren Dertli
Erva Kılıç
Mami

Defne Kütük
Eda Sakoğlu
Sadık Uzun
Berkcan Beriç
Kayra Özdemir

Çizimler: Eda Sakoğlu
Melisa Örgel
A. Münib Küçükoğlu
Fotoğraf: Haya Makki
Kapak: Eda Sakoğlu

